

blevne flyttede fra Højre over til dets Modstandere, vilde Højres Flertal i Landstinget være brudt, Højre vilde da være kommet ned til 32 Medlemmer mod 34 paa de andres Side. Men saa sker dette eksempelløse, at Regeringspartiet ved Landstingsvalget slutter Alliance med Højre, gør det yderst mulige for at redde Højres Flertal, saa at Højre i Stedet for at lide Nederlag, som det altid har gjort tidligere ved Landstingsvalgene, gaar styrket ud af disse Valg og vinder eet Mandat, medens Venstre selv taber 3 Mandater. Der staar i Bibelen: „Ingen kan vise større Kærlighed end den, der ofrer Livet for andre“. Det er det, Venstre her har gjort for Højre, det har ofret sit eget Liv, 3 Mandater, for at Højre kunde bevare sit Flertal i Landstinget.

Det er en enestaaende Optraeden i Venstres Historie. Det forekommer mig, at den Dag, Landstingsvalgene vare færdige, var en Skændselsdag i Venstres Historie. Det var en Fornægten af hele den lange Kamp, som saa mange gode Venstremænd havde sat deres Navn ind paa. Man glemte alt, hvad der laa Højre og Venstre imellem, glemte Provisorierne, og den Dag Landstinget valgte sin Formand, havde Højre den Glæde, at en af Provisoriets Bærere og Forsvarere kunde vælges til Formand. Venstre staar her i Strid med sin Fortid, sit Program, sine Løfter overfor Vælgerne. Den højtærede Finansminister udtalte paa et Mødeovre i Æbeltoft, at Hovedpunktet i Forfatningen var, at den privilegerede Valgret maatte vige for det berettigede Krav om almindelig Valgret. Ja, saadan tale de Herrer, naar de ere til Fæst ude i Befolkningen, men de handle stik herimod, naar de virkelige Afgørelser skulle træffes. Venstre bevarede her den privilegerede Valgret oppe i Landstinget. Det forekommer mig, at Venstre her ogsaa har handlet i Strid med sit sidste Program punkt Nr. 2, hvori det hedder: at det folkelige Selvstyre steds skal fæstes og udvikles. Er der noget, der maa kunne bidrage til at aabne Vælgernes Øjne, er det dette Landstingsvalg, som nu er afholdt. Jeg synes, at Venstre er uværdigt til at bære sit gamle historiske Navn. Venstre gav her ved Landstingsvalgene Højre rigelig Erstatning for det Tab, Højre led ved Folketingsvalgene.

Det er for Resten et Spørgsmaal, om Højre egentlig reelt led noget Tab ved Folketingsvalgene. Enten Højre her i Folketinget har 21 Medlemmer eller 13, kan omtrent være ligegyldigt. Jo færre

Højre er her, des færre ere de til at skændes og blive uenige. Men hvad man derimod vil komme til at mærke, er, at der nu oppe i Landstinget sidder et stærkt Flertal paa 35 Medlemmer, der ganske sikkert i den kommende Tid vil give Lovgivningsmagten sit Præg. Venstre har hidtil benyttet Landstinget som et Skærmbrædt mellem sig og Vælgerne, og naar Lovene ikke bleve saa gode, som man ønskede, har Venstre sagt, at det var Landstingets, Højres, Skyld. Venstre har herved dog kunnet bevare Skinnet af at være et demokratisk Parti. Men nu har det ikke længere denne Undskyldning. Nu er det Venstres egen Skyld, at Højre staar med saa stærkt et Flertal i Landstinget, at det kan præge Lovgivningen i det mindste i de kommende 4 Aar.

Efter disse Bemærkninger skal jeg gaa over til at tale om det Spørgsmaal, der sikkert i høj Grad fylder alle Sind i Øjeblikket. Det er vort Lands ulykkelige finansielle Stilling. Den højtærede Finansminister har forelagt en Finanslov, der møder med vistnok det største Underskud, vi nogen Sinde have kendt, nemlig paa 51,230,000 Kr. Det er et saa uhyre stort Tal, at kun de færreste fatte, hvor stort det egentlig er. Det vil altsaa sige et Underskud paa omtrent 1 Mill. Kr. om Ugen eller et Underskud paa 140,000 Kr. daglig.

Finansministeren sagde, at dette Resultat kom ikke overraskende. Jeg tror ikke, han har Ret deri. Jeg tror, det danske Folk har følt sig i høj Grad overrasket ved et saa trist Resultat. Man havde nok Fornemmelsen af, at det var slem, men at det stod saa galt til, som Statsregnskabet viser, havde man dog neppe tænkt sig. I hvert Tilfælde er der to Mænd her i dette Land, for hvem Resultatet maa være i høj Grad overraskende. Disse to Mænd ere den tidligere Finansminister, nu Amtmand Brun i Aalborg, og Reformpartiets daværende Ordfører, det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen). Jeg skal her minde om, at da Finansloven i Marts 1909 var til tredie Behandling, fremsatte jeg en Række Betæneligheder ved den finansielle Situation, men blev straks imødegaaet, først af den daværende Finansminister, nu Amtmand Brun, der blandt andet udtalte overfor mig følgende: „Der er ikke nogen Grund til at se særlig mørkt paa Fremtiden“, saaledes som jeg gjorde. Reformpartiets Ordfører, det ærede Medlem fra Horsens, sluttede sig straks til Finansministeren og